

Matthew Modine: a costa de les dones

L'actor nord-americà Matthew Modine és el protagonista de 'Blackout', la nova barrabassada del sempre polèmic director de cinema Abel Ferrara. En aquest film Modine dóna vida a una estrella hollywoodenca en ple procés de decadència.

Malgrat que ja ha arribat a la quarantena, Matthew Modine fa cara de *teenager*, de *teenager* que no ha trencat un plat en la seva vida. De fet, Hollywood sempre l'ha vist com l'heroi perfecte amb aquest punt de vulnerabilitat que tant agrada al públic femení. Era el cas del seu paper en *Casada con todos*, on interpretava un policia entre mafiosos i era, finalment, Michelle Pfeiffer qui li solucionava la papereta; o en *La isla de las cabezas cortadas*, on el personatge de Modine, encara que un doble modern del temible burleta "lancasterià", sempre viu a costa de la dona del director de la pel·lícula (Renny Hurlin) i protagonista del film, Geena Davis. Però Ferrara té un altre concepte d'ell. A *Blackout* —estrenada recentment al nostre país—, si bé l'actor torna a estar entre dues dones, ni més ni menys que la francesa Beatrice Dalle i la supermodel Claudia Schiffer —que debuta així en el cinema—, el paper dista molt de tot el que havia fet amb anterioritat. Matthew Modine és l'escollit per Ferrara (abans havien tingut aquest honor actors com Christopher Walken o Harvey Keitel) per baixar a l'infern, una feina gens agradable i fins i tot perillosa al costat del director de pel·lícules com *Teniente corrupto* o *El funeral*. Un cineasta a qui la polèmica acompanya per decret propi.

—Com li va arribar el projecte de *Blackout*, i com va entrar en contacte amb Abel Ferrara?

—Feia dos anys que Abel i jo volíem trobar un projecte en què poguéssim treballar junts. En un principi, Ferrara volia rodar *Blackout* amb Matt Dillon en el paper que, finalment, vaig interpretar jo,

i amb Mickey Rourke fent el personatge que fa Dennis Hopper. Abel, Matt i Mickey tenien la idea de fer una pel·lícula amb l'esperit de *La reina d'Àfrica*: anar-se'n a un lloc llunyà, emborratxar-se tots els dies i de pas fer una pel·lícula per justificar les despeses del viatge. En comptes d'Àfrica, Ferrara havia pensat a anar a fer barrila a Miami, amb Matt

Dillon i amb Mickey Rourke, però el projecte es va quedar apartat i Ferrara va començar a rodar *El funeral*. Aquest ajornament va significar passar de dos grans tabolaires com Dillon i Rourke a un ex-alcohòlic anònim com Hopper i un home casat com jo, amb una vida que no té res a veure amb la que porta el personatge. Si la pel·lícula l'haguessin feta Mickey i Matt, hagués estat el *rien ne va plus* de l'art imitant la vida.

—De totes maneres, la pel·lícula manté aquest to d'intensitat, de credibilitat i de passió respecte al que hi ha a la pantalla.

—Va haver-hi un parell de cops que, abans de començar a rodar, em vaig prendre un parell de cerveses. Era al matí, molt d'hora, i em van fer una mica d'efecte. Després, quan vaig veure la pel·lícula, em vaig adonar que era més efectiu quan jo interpretava que estava borratxo sense haver begut res, que quan havia begut un poc.

—Fa la sensació que la pel·lícula tenia un guió molt obert i que

s'anava construint a mesura que es filmava.

—L'última vegada que vaig tenir aquesta sensació de treballar de forma diferent i molt creativa des del meu punt de vista com a actor va ser amb Stanley Kubrick a *La jaqueta metàl·lica*. Cada dia de rodatge, em ficava a la caravana de Kubrick i parlàvem del personatge. Ell em deia en cada escena: "i tu què faries en aquesta situació?", i es posava a

"En el film jo tenia un somni en què Beatrice Dalle i Claudia ballaven i s'abraçaven, però els productors començaren a fer publicitat basant-se solament en aquesta escena i Abel Ferrara, emprenyat, va decidir treure-la del muntatge final."

escriure a màquina el que jo li deia, o a vegades escrivia jo mateix els diàlegs que havia de dir. A *Blackout* va ser un procés molt semblant. Ferrara volia en tot moment que, tant jo com Dennis, Beatrice o Claudia, poséssim experiències vitals als nostres papers.

—*Em sorprèn el que diu de Kubrick, perquè jo tenia entès que és un director molt meticulós que prepara tots els detalls al mil·límetre. Ara està a punt de batre el rècord Guinness del rodatge més llarg de la història amb l'última pel·lícula protagonitzada per Tom Cruise i Nicole Kidman.*

—Sí, Kubrick és un director molt detallista i rigorós, sempre busca la perfecció absoluta, però això no treu que tingui una mentalitat oberta. Al contrari que uns altres cineastes com Steven Spielberg, que t'arriba amb un superguió, o Hitchcock, que tenia tota la pel·lícula, imatge per imatge, al cap, Kubrick no arriba amb idees preconcebudes. Ferrara, tampoc.

—*Vol dir que la manera de treballar de Kubrick s'assembla a la de Ferrara?*

—No exactament. Ferrara seria ben bé un pintor fauvista, tot passió, pel·lícules fetes amb taques de colors llançades amb força i sense polir. Kubrick, en canvi, seria com Matisse o Picasso, que feien una quantitat immensa d'esbossos per a arribar a una simple línia, però una línia que de tan simple que és, resulta genial i és el producte d'anys i anys de feina. El mateix passa amb Kubrick, fa un centenar de preses d'un mateix pla per aconseguir treure aquesta simplicitat. Al Japó, els budistes fan un exercici que consisteix solament a dibuixar el cercle perfecte. (*I comença a dibuixar cercles amb el meu bolígraf. Cap no li surt bé, però hi insisteix fins que veu que és una missió impossible.*) Per arribar al cercle perfecte, has de fer-lo moltes vegades. Kubrick dibuixa i dibuixa un munt de cercles, Abel estampa el pinzell i la taca es queda tal com cau, però ho fa amb una força increïble.

—*A més, tal com té plantejat el paper en Blackout, amb moltes escenes sol davant la càmera, aguantant a vegades plans on l'únic recurs és l'ampolla que porta a la mà, és un treball difícil, però al mateix temps molt agràit per a l'actor si surt bé.*

—Ferrara és un gran actor, encara que no surti a les seves pel·lícules. Quan t'explica les coses es coneix tan bé els personatges, és tan real i passional, et parla de dolor i de coses que jo crec que realment ha viscut i pot arribar a intimidar, però és molt estimulant per a la tasca de l'actor.

—*Malgrat això, deu tenir problemes treballar amb una persona tan passional, perquè m'imagino que la confrontació de forces deu provocar frecs al plató.*

—Algú va dir sobre l'estil de Abel que l'única manera de justificar la singularitat de la seva visió, d'entendre'l en la seva totalitat, és vivint com ell.

—*I què hi ha de veritat sobre els problemes de Claudia Schiffer amb Ferrara durant el rodatge?*

—Em sembla que un periodista francès que assis-

tia al rodatge va veure que Ferrara provocava Claudia cridant-li des de darrere de la càmera perquè traiés tot el que tenia a dintre. Ho va entendre malament i va publicar una sèrie de coses que no eren certes i que no s'ajustaven a la realitat del que havia passat, que d'altra banda era totalment normal. A Abel, li agrada treballar al límit amb els actors, però amb tots.

—*I què va passar en l'escena en què la Dalle i la Schiffer es marquen un ball amb reminiscències lèsbiques?*

—Simplement que Abel no la va muntar. Era un somni que tenia jo, veia Beatrice i Claudia ballant i abraçant-se, però els productors van començar a fer la publicitat del rodatge de la pel·lícula només basant-se en aquesta escena, com si no hi hagués res més. Abel, suposo que es va empenyar i va decidir treure-la del muntatge final.

"Ferrara és un gran actor, encara que no surti a les seves pel·lícules."

Manuel Romo